

fordrede noget andet. — Disse militære Etablissementer, dels Infanterikasernen, dels Artilleri- og Rytterkasernen og Garnisonsygehuset, staa altsaa Kommunen i ca. 2 Mill. Kr. Disse Etablissementer ere i de forløbne Aar siden Overenskomsten i 1887 og til nu blevne holdte i udmærket god og forsvarlig Stand. Men saa sker der det, at man ved et Pennestrøg, ved kongelig Resolution, som tilsidesætter al Sagkundskab, ophæver Garnisonen, skønt alle ere enige om, at Aarhus egner sig godt til Garnisonsby, medens Fredericia aldeles ikke egner sig dertil. Det forekommer Aarhus Byraad, at der er noget mystisk ved denne Sag. Jeg ved ikke, hvorledes en kongelig Resolution bliver til, men jeg antager, at denne er skreven i Ministeriet og er sendt ned paa Amalienborg for at blive underskreven, men jeg kan dog ikke tænke mig, at Kongen uden videre kan eller vil tilsidesætte de sagkyndiges, de øverste Militærpersoners Udtalelser i denne Sag, der absolut gaa i den modsatte Retning. Naturligvis maatte vi finde os i det, saafremt der var saglige militære Grunde, der fordrede Flytningen, men saadanne Grunde ere aldeles ikke til Stede, og derfor maa Flytningen betragtes som et Brud paa den mellem Krigsbestyrelsen og Aarhus Byraad i 1887 afsluttede Overenskomst.

Jeg vil derfor anmode den højtærede Forsvarsminister om at foranledige en ny kgl. Resolution udstedt, hvorved Aarhus beholder den militære Styrke, som Byen i Henhold til den bestaaende Overenskomst kunde vente at beholde. Jeg vil tillige henstille til den højtærede Minister, om han vil være med til en Forhandling med Aarhus Byraad om dette Forhold, saaledes at vi, hvis vi ikke kunne beholde den militære Styrke, dog kunne faa Erstatning for alle de Penge, vi have staaende i disse Bygninger. Jeg vil henstille til dette høje Ting at stemme for Andragendets Henviisning til den højtærede Forsvarsminister. Jeg har den Tro, at der alligevel kan opnaas noget derved. Der er jo, siden den nævnte kgl. Resolution blev udstedt, sket det, at vi have faaet en ny Konge, som ikke er uvenlig sindet overfor Aarhus, og jeg kunde tænke mig, at der kunde udstedes en Resolution i modsat Retning. Jeg vil med disse Par Bemærkninger anbefale Forslaget fra mine Partifæller og det radikale Partis Medlemmer i Finansudvalget om at henvise Andragendet til Forsvarsministeren.

Hyller: Jeg vil gerne sige et Par Ord om Andragendet under Nr. 66. Den ærede Ordfører (Kr. Jensen) omtalte dette Andragende saa velvilligt, at man maaske ikke behøvede at sige mere derom. Men jeg vil dog fremhæve, at Andrageren i 1892 kom saa alvorligt til Skade, at han maatte ligge 8 Maanedes paa Sygehuset og blev udskreven som uheldbedelig, som Invalid. Han modtog den Gang kun 37 Kr. pr. Maaned i Invalideunderstøttelse; denne blev senere forhøjet til 46 Kr., men en Mand kan jo ikke leve af saa ringe en Understøttelse, og Freds-Invalidere have vistnok ogsaa senere faaet en i Forhold til den Skade, de have lidt, større Understøttelse end denne Mand. I 1905 henvendte han sig til den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), for at faa en Stilling ved Søværnet, og den daværende Forsvarsminister var ogsaa villig til at gøre for Manden, hvad han formaaede. Han fik Plads som Bud paa Orlogsværftet, men det var ikke i den Forstand, at han kun skulde gaa med Breve eller lignende; han maatte samtidig udføre et stort Arbejde paa Orlogsværftet for en lille Løn af 2 Kr. 50 Øre om Dagen. Under Udførelsen af dette Arbejde styrtede han ned og fik en yderligere Beskadigelse af den i Forvejen ved Kanonsprængningen ødelagte Arm. Da jeg i den senere Tid har faaet at vide, at Freds-Invalidere have faaet Ansættelse paa Statens Værksteder, vil jeg henstille til den højtærede Forsvarsminister at tage denne Sag paa samme Maade, som den daværende Forsvarsminister i 1905 gjorde, og skaffe denne Mand en Stilling indenfor Orlogsværftet, hvor han faar virkeligt Budarbejde, det Arbejde, man almindeligvis regner for et Buds Gerning, men ikke fysisk Arbejde. Saa vilde denne Mand være overordentlig glad og tilfreds, selv om han kun fik en mindre Pengeunderstøttelse aarlig.

Jeg takker Udvalget, fordi det foreslaar at henvise dette Andragende til Forsvarsministeren og anbefaler Forsvarsministeren at tage sig varmt af denne endnu unge Mand, der kun er nogle og fyrretyve Aar. Det vilde være ret uheldigt, om Manden skulde søge Hjælp andre Steder end der, hvor han er bleven Invalid, nemlig under Staten.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Jeg skal først omtale Andragendet under Nr. 45 i Betænkningen fra Aarhus Byraad,